

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **L. K. T.**, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, adresa pro doručování: Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2007, č. j. OAM-1-171/VL-07-11-2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 6. 2008, č. j. 61 Az 23/2007 – 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 3. 2007, č. j. OAM-1-171/VL-07-11-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobkyně mohla o udělení mezinárodní ochrany formou azylu požádat dříve, neboť do České republiky přijela již v roce 1997 a nikterak si neupravila pobyt. Žádost o udělení mezinárodní ochrany však podala až poté, kdy jí bylo uloženo správní vyhoštění. Z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že se mohla po celou dobu na území České republiky

svobodně pohybovat a vejít tudíž v kontakt se zástupci státních orgánů. Krajský soud dále vyslovil, že žalobkyně žádný z azylově relevantních důvodů v průběhu řízení netvrdila ani neprokázala, důvodem jejího odjezdu z vlasti byly ekonomické problémy. Pokud žalovaný zamítl žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou v souladu s ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, výrok o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu je nadbytečný.

Proti citovanému rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedla stížní důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“).

Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka předně z důvodů spočívajících v porušení zákona žalovaným při zjišťování skutkové podstaty a pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a potažmo krajského soudu.

Stěžovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu a v § 14 téhož zákona. Stěžovatelka má za to, že s ohledem na politickou a ekonomickou situaci v zemi původu a s přihlédnutím k době jejího pobytu na území České republiky (11 let) se lze domnívat, že při návratu do země původu by si možná nebyla schopna zajistit prostředky nutné k přežití. Dále poukázala na Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2005, kde je mimo jiné popsán problém nezaměstnanosti a absence sociální podpory ze strany státu. Krajský soud tak podle stěžovatelky nedostatečně zkoumal rozhodnutí žalovaného, pokud jí nebyl udělen azyl podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka odkázala na judikaturu krajských soudů a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 4 Azs 421/2004 a dovodila, že v posuzované věci došlo k porušení zásad týkajících se mezi volnosti správního uvážení, neboť z odůvodnění žalovaného není patrné, z jakých osobních poměrů stěžovatelky a z jaké situace ve Vietnamu žalovaný vycházel při neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě

podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Předně Nejvyšší správní soud upozorňuje na tu okolnost, že pokud je žádost o mezinárodní ochranu klasifikována jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, je tím vyloučeno udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a do důvodů obsažených v tomto ustanovení nemohou v řadě případů účinně směřovat ani jednotlivé body následně podané žaloby či kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 – 45, publikovaný pod č. 349/2004 Sb. NSS). Stejně tak k tvrzení stěžovatelky, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu a že se relevantními námitkami týkajícími se humanitárního azylu žalovaný a krajský soud nezabýval, je třeba připomenout, že žádost stěžovatelky o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Obdobnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, v rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb. NSS. Z uvedených rozhodnutí plyne, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 14 téhož zákona.

Otázkou zjišťování skutkového stavu správním orgánem v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné ve smyslu ustanovení § 16 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutí, viz rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48, dostupný na www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 – 36, dostupný na www.nssoud.cz, se Nejvyšší správní soud vypořádal přímo se situací zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, byla-li podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele. Zdejší soud pro úplnost odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 24/2008 – 48 ze dne 15. 8. 2008, kde vyslovil, že „*použití § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vykládaného v souladu s čl. 13 a 18 směrnice Rady č. 2004/83/ES a čl. 23 odst. 4 písm. i) a j) směrnice Rady č. 2005/85/ES vyžaduje třístupňový test: 1) zda brozí stěžovateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny; 2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; a 3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, aplikovat.*“

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu a rozhodnutí krajského soudu s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak Nejvyšší

správní soud podotýká, že otázka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, k níž je Nejvyšší správní soud povinen dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, již byla v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, ať už v jeho rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS. Otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pak Nejvyšší správní soud řešil např. ve svém rozhodnutí ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, publikovaném pod č. 1109/2007 Sb. NSS, či v rozhodnutí ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publikovaném pod č. 359/2004 Sb. NSS.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu